Mor el poeta de Granollers Jaume Pibernat als 85 anys

El juliol passat es va retre un homenatge al poeta al Teatre de Ponent

Granollers

T.T.
La ciutat de Granollers ha perdut aquest setmana un dels seus poetes més reconeguts. Jaume Pibernat, de 85 anys, va morir la matinada de dimarts a dimecres després de patir una llarga malaltia degenerativa. En la ment de molts encara hi ha present l'emotiu homenatge que el poeta local va rebre el juliol de l'any passat al Teatre de Ponent dins el Festival de Trobadors i Joglars. El seu estat de salut no li va permetre ser-hi present, però sí que va poder expressar la seva felicitat davant un acte com aquell. Els versos de Pibernat van sonar entre les quatre parets del teatre gràcies a les veus dels actors Lluís Soler i Teresa Sirvent –aquesta última de Granollers– amb l'acompanyament de la música de piano de Josep Maria Roger, de l'Ametlla del Vallès.

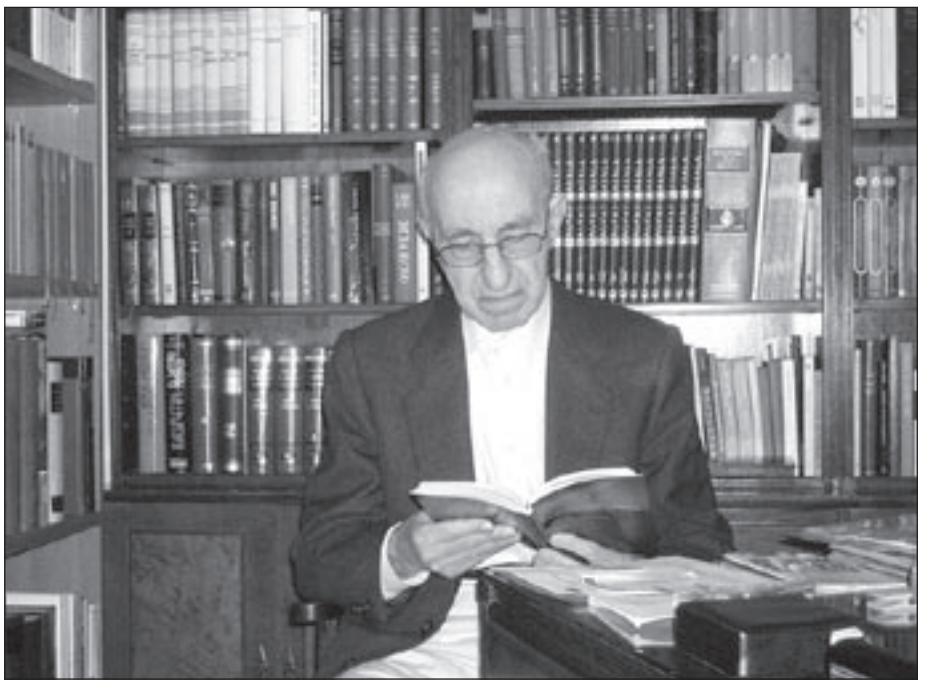
El poeta de Granollers es va quedar només amb el seu darrer llibre, 'La desraó dels solitaris'

L'homenatge portava com a títol el mateix del seu darrer i únic llibre, *La desraó dels solitaris*, publicat el 2005 per Editorial Pagès, amb pròleg d'Albert Manent. Amb la publicació d'aquest llibre, el cinquè de la seva trajectòria literària, Pibernat va buscar la depuració màxima. Els poemes inclosos en el llibre van haver de superar la màxima exigència del mateix autor. Alguns eren d'altres èpoques, escrits fa 25 o 30 anys, i altres eren nous. Pocs d'aquests poemes, però, es van publicar com eren en un principi. *La desraó dels solitaris* va significar la culminació de la seva obra poètica que, fins al moment, s'havia traduït en quatre llibres publicats, *Camins de sang i de roses, Deslliurança, L'atzavara* i *Sempre flagel·lat,* aquest últim publicat per Editorial Columna. D'aquests llibres no en va quedar cap a la seva biblioteca, ja que va decidir fer-los desaparèixer.

La seva poesia, definida com la d'un home amb una ètica i un sentit cristià de l'existència, té omnipresent també el tema de la mort i el patiment viscut durant la postguerra. El seu germà Josep va morir al camp de concentració de Gusen el 5 de maig de 1942, la seva germana Carme va morir d'Alzheimer i el seu pare va morir de manera tràgica. Un exemple d'aquests versos impregnats de tristesa, de mort, de solitud i de dolor es troben en poemes com 'Aigües mortes', 'La transvaloració de la vida i la mort', 'És quan tot emmudeix quan aflora l'alba' o 'Represàlies de la guerra'.

Jaume Pibernat i Parés (Barcelona, 1922) vivia a Granollers des dels set anys. Estava casat amb Josefa Valls, tenia tres fills –Xavier, Maria Lluïsa i Montse– i quatre néts.

Primers carnets i préstecs al Bibliomercat de Sant Celoni

EL 9 NOU
El primer dia de funcionament del Bibliomercat a la plaça de la Vila de Sant Celoni va acabar amb l'expedició de cinc carnets nous i una quinzena de préstecs. Aquest servei vol reforçar una de les línies estratègiques del servei de lectura pública, que és arribar a nous públics. La carpa del Bibliomercat se situa a la plaça de la Vila, i des d'allà es pot fer un tastet del que es pot trobar a la biblioteca. Es poden consultar llibres, revistes, músics i cinema i també es pot fer ús del servei de préstec, fer-se el carnet d'usuari i connectar-se a internet. El servei, que és gratuït, funciona els dimecres de les deu del matí a la una del migdia.

Merda pels vius

Jordi Julià
Poeta

El passat 8 de març, coincidint amb el Dia Internacional de la Dona, Granollers es va afegir a la lectura pública de *La plaça del Diamant* durant la Setmana del Llibre en Català, que coincidia amb el centenari del naixement de Mercè Rodoreda. Al cap de quatre dies, a Sant Cugat, es feia l'acte d'homenatge després de la mort recent del degà de la poesia catalana, Josep Palau i Fabre. Enguany s'acompleix el desè aniversari del decés de Joan Brossa i el centenari del naixement d'un vallesà com Agustí Bartra. I, per si fos poc, els 800 anys del naixement del rei Jaume I, el Conqueridor.

Va acabar el 2007 commemorantse el cinquantenari de l'edició d'"el llibre més perfecte del seu segle", *Poesia* de Josep Carner –autor mort a l'exili–, i ara celebrarem els 40 anys d'un volum crucial per a la nostra poesia: *Les dones i els dies*, de Gabriel Ferrater. Però fora de l'acte institucional, del moment de memòria obligada (convertida en festa brillant i buida circumscrita a un instant sense continuïtat, en excusa del sistema cultural sense imaginació per demostrar que fa coses), els homenatges literaris són focs de palla, inútils, sense sentit. Les institucions no saben què fer per justificar l'existència, i tot d'"intellectuals" viuen d'aquests aniversaris que poc els importen (mentre els lectors potser ens encuriosim per algun llibre que no acabarem de llegir, ni haurem comprat). Si hi afegim el caràcter català, ben poc avesat a eufòries i a reconèixer els mèrits del veí (que ens estimem mediocre com nosaltres), i a recelar de tota forma de qualitat i d'èxit, ja tenim la barreja perfecta per preferir els escriptors morts: per poder-los oblidar, i recordar a conveniència.

Els homenatges literaris són focs de palla, inútils, sense sentit

Marta Pessarrodona va escriure que "el poeta viu en qui l'admira", i ella admira Carner i va estimar Ferrater, i ara ens ha ofert una selecció de gairebé 40 anys d'escriptura poètica a *Poemes 1969-2007: Antologia* (Meteora, 2007). Pessarrodona és la millor poetessa catalana actual, i això és tant com dir una de les millors que existeixen, en termes absoluts (si prescindim del poder polític i econòmic de les llengües, les cultures i els països). I per donar-li glòria, ara que és viva, el millor que es pot fer per comprovar-ho és llegir els seus versos. Com sempre he sentit dir a casa, les coses s'han de demostrar en vida, perquè "un cop mort, merda pels vius".